

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: X, nar. X
státní příslušnost X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2024, č. j. OAM-365/ZA-ZA11-D07-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2024, č. j. OAM-365/ZA-ZA11-D07-2024 (dále též

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

„napadené rozhodnutí“), jímž byla jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno, neboť příslušným státem k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Litevská republika.

II.

Shrnutí žalobní argumentace

- Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť je nedostatečně odůvodněné. Ze stejného důvodu namítal rovněž jeho nepřezkoumatelnost. Žalobce vytýkal žalovanému, že v napadeném rozhodnutí neuvedl nic k meritu podané žádosti, resp. k odůvodnění obav žalobce z vycestování do domovského státu, potažmo z vycestování do Litvy. Pouze dovedl nepřipustnost žádosti podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se nezabýval otázkou, zda žalobce v souvislosti s vycestováním do Litvy necítí obdobné nebezpečí, které mu hrozí při vycestování do domovského státu.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

- Žalovaný vyjádřil svůj nesouhlas s žalobními námitkami, považoval napadené rozhodnutí za zákonné, přezkoumatelné a vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci. Žalovaný konstatoval na základě prohlášení žalobce, elektronické kopie karty a vyjádření Litvy, že žalobce byl 10. 3. 2024, kdy podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, držitelem pobytového oprávnění č. 760278544 vydaného Litvou s platností do 16. 8. 2025. V případě žalobce je tak nezbytné aplikovat čl. 12 Dublinského nařízení. Žalovaný dále zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že v případě Litvy neexistují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů. Navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

- Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyloučily následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- Dne 10. 3. 2024 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 13. 3. 2024 pak žalobce poskytl údaje k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kdy mimo jiné uvedl, že je zdravý, je ženatý a rovněž má v X tři děti. Důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je skutečnost, že si žalobce v X vzal v bance úvěr a nyní musí vydělat peníze, aby jej mohl splatit. Žalovaný zjistil, že žalobce je držitelem pobytového oprávnění č. 760278544 vydaného Litevskou republikou s platností do 16. 8. 2025, a proto zaslal dne 18. 3. 2024 žádost České republiky Litvě o přijetí žalobce zpět v souladu s čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení. V reakci na tuto žádost zaslala litevská strana přípis doručený žalovanému dne 29. 3. 2024, kterým Litva souhlasila s přijetím žalobce, a to podle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení, neboť žalobcovo pobytové oprávnění vydané Litvou od 9. 2. 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

nadále není platné. Žalovaný si následně jako podklad rozhodnutí obstaral Informaci OAMP – Litva – Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky, ze dne 12. 7. 2023 (dále jen „Informace OAMP“). Dne 6. 5. 2024 byl s žalobcem proveden pohovor, v rámci kterého uvedl, že si opatřil pobytové oprávnění v Litevské republice, aby v Evropě vydělal peníze. Do ČR odcestoval, protože v Litvě nedostával zapláceno a bolela ho hlava ze zimy. V ČR má žalobce bratrance a známé, proto přicestoval sem. V Litvě nikdy žádné problémy neměl. Poté byl žalobce poučen o tzv. Dublinském systému. Sdělil, že se do Litvy nechce vrátit, protože je tam těžká práce a nic mu neplatí, jiné důvody nemá. Závěrem pohovoru žalobce zopakoval, že musí splácet dluh, v souvislosti s čímž žádal o pomoc. Téhož dne byl žalobce seznámen s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, k nimž neměl připomínek, ani nenavrhl jejich doplnění.

6. Dne 27. 5. 2024 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž bylo řízení o žádosti žalobce podané v ČR zastaveno, neboť státem příslušným k posouzení jeho žádosti je Litevská republika. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval otázkou příslušnosti ČR k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle pravidel zakotvených v Dublinském nařízení v čl. 3 a čl. 7-12. Žalovaný shledal, že v případě žalobce je nutné vycházet z kritéria podle čl. 12 Dublinského nařízení, neboť ke dni 10. 3. 2024, kdy podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, byl žalobce držitelem pobytového oprávnění vydaného Litevskou republikou s platností do 16. 8. 2025, přičemž litevská strana uznala svou příslušnost. Dále se žalovaný zabýval skutečností, zda v Litevské republice existují závažné důvody se domnívat, že tam dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, a to konkrétně na straně 4 napadeného rozhodnutí. Vycházel přitom z Informace OAMP, ze které je podle něj zřejmé, že Litevská republika má propracovaný azylový systém, a to od prvostupňového řízení až po případný následný soudní přezkum. Dále konstatoval, že na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Litevské republice. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Litevské republiky. Zdůraznil, že Litevská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Litevská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Litevská republika je rovněž považována za bezpečnou zemi původu, nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Žalovaný se rovněž zabýval možností aplikace čl. 17 Dublinského nařízení a v této souvislosti hodnotil ekonomické a sociální vazby žalobce na ČR, nenalezl humanitární důvody, které by vyplývaly z rodinných nebo kulturních důvodů, pro které by čl. 17 Dublinského nařízení aplikoval. Uzavřel, že dle čl. 18 Dublinského nařízení je Litva povinna převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.

V.

Právní posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

7. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že *žaloba není důvodná*.
8. Podle čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Jednotlivá kritéria se pak uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).
9. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.*

Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.

Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

10. Podle čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.*
11. Podle čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.*
12. Podle čl. 12 odst. 4 první věty Dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.*
13. Úvodem soud předesílá, že žalobní námitky vykazují velkou míru obecnosti. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že kvalita žalobních námitek předurčuje kvalitu jejich vypořádání soudem (srov. např.: rozsudek ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26 nebo rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Kde nejsou žalobní

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

námítky blíže specifikovány, tam se k nim zdejší soud může rovněž vyjádřit pouze v obecné rovině.

14. Soud po podrobném přezkoumání skutkových zjištění žalovaného zjistil, že žalovaný vycházel při svém rozhodování ze všech informací sdělených žalobcem i ze všech dostupných podkladů, jež jsou součástí správního spisu. Žalovaný podrobně a přehledně shrnul veškerá tvrzení žalobce uvedená v průběhu správního řízení, shrnul všechny rozhodné skutečnosti včetně toho, že žalobce byl v minulosti držitelem pobytového oprávnění vydaného Litevskou republikou a že litevská strana akceptovala přijetí žalobce. Při svém hodnocení zcela dostatečným způsobem popsal, které skutečnosti vzal za prokazané a z jakého důvodu, přičemž nebylo soudem zjištěno, že by žalovaný některé skutečnosti opomněl zhodnotit či je nehodnotil ve svém souhrnu. K tomu se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal s relevantní právní otázkou příslušnosti členského státu EU podle Dublinského nařízení, uvedl konkrétní články daného nařízení, kterými se ve věci řídil (tedy zejména čl. 12), a jaká kritéria dle tohoto nařízení zkoumal. Soud dále uvádí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, který má oporu ve spise, přičemž žalovaný svůj závěr o tom, že na základě kritéria daného článkem 12 Dublinského nařízení, je k vyřízení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany příslušná Litevská republika, dostatečným, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem v napadeném rozhodnutí odůvodnil. V postupu žalovaného nenalezl soud žádný deficit. Obecné námítky nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti nejsou důvodné.
15. Rozhodne-li správní orgán o tom, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Dublinského nařízení je jiný členský stát, je povinen zabývat se v odůvodnění tohoto rozhodnutí vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systematických nedostatků, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Závěry správního orgánu o tom, zda přemístění žadatele o mezinárodní ochranu do příslušného státu nebrání systémové nedostatky (viz čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec Dublinského nařízení), musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44). Na základě takto shromážděných podkladů tedy musí žalovaný správní orgán učinit úvahu o existenci či neexistenci systémových nedostatků v konkrétní zemi. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2022, č. j. 1 Azs 77/2022-18: *„úvaha správního orgánu týkající se možnosti přemístění žadatele ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce dublinského nařízení musí být obsažena v každém rozhodnutí o přemístění žadatele, bez ohledu na to, do jaké země má být žadatel přemístěn (viz rozsudek ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014-27). Tyto závěry správního orgánu musí mít oporu ve zprávách o fungování azylového systému v tomto státě, případně v dalších podkladech, které budou obsaženy ve správním spise (rozsudek ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016-22).“* Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2016, č. j. 5 Azs 195/2016-22: *„v rámci dublinského systému nelze přemisťovat žadatele o mezinárodní ochranu do zemí, v nichž azylové řízení nebo podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu vykazují natolik závažné, tedy systémové nedostatky z hlediska závažných standardů Společného evropského azylového systému (resp. z hlediska srovnatelných závazků ostatních zemí dublinského systému, které nejsou právními předpisy Společného evropského*

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

azylového systému v té či oné míře vázány), že by zde v případě přemístění žadatele do dané země dublinského systému vzniklo riziko nelidského či ponižujícího zacházení s tímto žadatelem rozporné s požadavky zejména čl. 4 Listiny základních práv EU, resp. čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jak byly konkretizovány v judikatuře obou evropských soudů, tedy Soudního dvora Evropské unie a Evropského soudu pro lidská práva (přímo k možnosti vzniku takové újmy v rámci uplatňování dublinského systému srov. zejména rozsudky velkého senátu Soudního dvora ze dne 21. prosince 2011, N. S. a M. E., C-411/10 a C-493/10, EU:C:2011:865; ze dne 14. listopadu 2013, Puid, C-4/11, EU:C:2013:740 a ze dne 10. prosince 2013, Abdullahi, C-394/12; EU:C:2013:813 a dále rozsudky velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. ledna 2011 ve věci M.S.S. proti Belgii a Řecku, stížnost č. 30696/09 a ze dne 4. listopadu 2014 ve věci Tarakhel proti Švýcarsku, stížnost č. 29217/12), a to ať již přímo v této zemi, do níž má být žadatel přemístěn, anebo - z důvodu absence řádného posouzení jeho žádosti - v zemích třetích, včetně případně i země jeho původu.“

16. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 5. 2018, č. j. 9 Azs 17/2018-28 plyne, že „v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry. Dodržování základních lidských práv členskými státy je vyvratitelná domněnka, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka vyvrácena nebyla.“ Nadto je ze správního spisu, resp. z Informace OAMP zřejmé, že Litevská republika má propracovaný azylový systém, a to od prvostupňového řízení až po případný následný soudní přezkum. Na úrovni Evropské unie, ať již jejích jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Litevské republice. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Litevské republiky. Zdůraznil, že Litevská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Litevská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Litevská republika je rovněž považována za bezpečnou zemi původu, nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie.
17. Soud tedy ve shodě s žalovaným neshledal, že by v Litevské republice existovaly závažné důvody se domnívat, že tam dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, k čemuž dodává, že žalobce nijak nespécifikoval ani neprokázal, jakému nebezpečí by měl v Litevské republice čelit, či v čem by měla spočívat hrozba újmy, kterou žalobce namítal bez vazby na jakékoliv konkrétní.
18. Žalobní námitku spočívající v tom, že žalovaný neuvedl nic k meritu podané žádosti, resp. k odůvodnění obav žalobce z vycestování do domovského státu, soud taktéž neshledal případnou. V případě aplikace Dublinského nařízení je totiž v řízení o mezinárodní ochraně zkoumána pouze otázka, který členský stát EU je k posouzení podané žádosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany příslušný, k meritornímu posouzení samotné žádosti a její opodstatněnosti tak v tomto typu řízení vůbec nedochází. Důvodnost podané žádosti a případně též posouzení informací týkajících se země původu je pak hodnocena až státem, jehož příslušnost je v tzv. dublinském řízení určena. Proto se žalovaný v napadeném

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

rozhodnutí vůbec nemusel zabývat situací v zemi původu, ani k tomu shromažďovat jakékoliv informace.

19. Pro úplnost soud uvádí, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24 má žalovaný povinnost „*zabývat se případy vykazujícími okolnosti hodné zvláštního zřetele, tedy tam, kde by neposouzení možných důsledků postoupení žádosti státu příslušnému k řízení dle nařízení Dublin III mohlo vést k nenaplnění smyslu nařízení – tj. k nezajištění účinné mezinárodní ochrany. V takových situacích lze konstatovat nutnost vypořádání aplikace čl. 17 odst. 1 správním orgánem, přičemž je třeba takové rozhodnutí odůvodnit.*“ Žalovaný se možností aplikace čl. 17 Dublinského nařízení zabýval na straně 5 napadeného rozhodnutí, přičemž konstatoval, že žalobce nemá v ČR žádné rodinné vazby, resp. že manželka a děti žalobce se nacházejí v X. Žalobce se nepotýká s žádným zdravotním omezením a ani neuvedl žádné podstatné důvody, pro které by nemohl cestovat zpět do Litvy. Proto se žalovaný rozhodl neaplikovat čl. 17 Dublinského nařízení, přičemž soud považuje toto odůvodnění za dostačující. Lze souhlasit se žalovaným, že se o výjimečný případ hodný zvláštního zřetele nejedná.

VI.

Závěr a náklady řízení

20. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
21. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Praha 29. července 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.